

der er heller ikke Tvivl om, at Udviklingen vil gaa mere og mere i den Retning. Naar man derfor befrier Embedslægerne for Forpligtelsen til at yde kommunal Lægehjælp, er det en sund og fornuftig Tanke, der ligger til Grund derfor.

Der er endvidere i Lovforslaget en Ting, som jeg synes er overordentlig god. Det staar ganske vist ikke direkte deri, men det bliver paa en vis Maade en Konsekvens af dette Lovforslag, at Mennesker, der maa ty til Kommunerne for at faa Lægehjælp, bliver saa frit stillet, at de kan benytte den Læge, de har Lyst til. Man har i en Række Byer stillet de aldersundersøttede og de fattigundersøttede frit i Valget af deres Læge. Enhver ved, at det ikke er saa rart at faa paatvunget en bestemt Læge. Patienten føler sig altid mere tilfreds, naar han kan benytte den Læge, han selv har valgt. Saa tror han ogsaa, at han faar bedre Lægehjælp. Det slaar ikke altid til, men Herregud, naar det nu en Gang er vedkommendes Tro, maa man imødekomme ham paa dette Punkt. Jeg betragter det derfor som et Gode baade for Patienten og Lægen, at Lægevalget her bliver frit.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, som den sidste ærede Taler rejste om Fordelingen af disse Udgifter mellem Stat og Kommune, skal jeg sige, at der er noget, der kunde tale for, at Staten refunderede Kommunerne nogle af Udgifterne, idet Staten hidtil har lønnet Embedslægerne, men der har ikke været Stemning derfor i Medicinalkommissionen, og det er jo ikke et Spørgsmaal, som denne Lov staar og falder med. Der er en Tendens oppe i Tiden i Retning af, at Staten skal lette Kommunerne saa meget som muligt for deres Byrder. Hvor man der vil trække Grænsen, er til Dels en Smagssag. Jeg er ikke saa tilbøjelig til altid at læsse Byrderne over paa Statskassen. Det er dog til en vis Grad de samme Borgere, der maa udrede Udgifterne, saa enten det sker i Form af Statsskat eller Kommuneskat, bliver i mange Tilfælde omtrent det samme.

Den meget vidtløftige § 2 omhandler Maaden, hvorpaa man skal bære sig ad, hvis der bliver Strid mellem Kommunerne og Lægerne. Den Slags Stridigheder vil nu neppe opstaa ret tidt, fordi der vel neppe findes et mere fredsommeligt Folkefærd end Lægerne (Munterhed). Jeg synes, der er nogle, der protesterer, men jeg maa hævde, at med Hensyn til Beta-

ling og andre Forhold er Lægerne nogle af de mest fredsommelige og medgørlige Mennesker, der findes. Men selv om § 2 maaske kan gøre nogen Gavn, er det, fordi det kan være rigtigt at have i Loven en Art Ventil. Imidlertid vil den Art Stridigheder, som sagt, neppe komme ret ofte, idet det jo viser sig, at det gaar udmærket godt mellem Kommunerne omkring i Landet og deres Læger. En Kommune har vist overhovedet aldrig maattet ty til Embedslægen, fordi den ikke kunde faa en privat Læge til at udføre den kommunale Lægehjælp, og naar det ikke har været Tilfældet før, vil det vel heller ikke blive Tilfældet i Fremtiden.

Jeg skal ikke komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt de, der efter Lovforslaget skal sidde i Mæglingskommissionen, er de rette, man kunde maaske nævne andre, som lige saa godt kunde udføre denne Mægling, f. Eks. kyndige Kommunalrepræsentanter. Men jeg tænker, at hvis der i et Udvalg bliver Stemning for hellere at faa nogle andre, vil Sagen ikke staa eller falde med det. Som Lovforslaget foreligger, vil jeg betragte det som et meget betydeligt Fremskridt, at Loven vedtages, og navnlig vil det blive det for den ubemidlede Del af Befolkningen, hvis man kan naa dertil, at enhver ubemidlet her i Landet, hvad enten han er aldersundersøttet eller har maattet ty til det offentlige Fattigvæsen, kan benytte den Læge, han har mest Tillid til. De Udgifter, Loven vil medføre, bliver neppe ret store, fordi de fleste Kommuner i Forvejen bruger private Læger til at yde den kommunale Lægehjælp.

Hermed anbefaler jeg Lovforslaget paa det bedste.

Ellinger: Man kan anse det for ønskeligt, at dette Lovforslag gennemføres sammen med Lovforslaget om Embedslægevæsenet, men nogen absolut Nødvendighed derfor er der vel egentlig ikke. Imidlertid har det Udvalg, der var nedsat i forrige Samling angaaende det her til Behandling foreliggende Lovforslag, saa vidt man kan skønne, enstemmig i sin Beretning, der blev afgivet ved Samlingens Slutning, udtalt sig for, at de to Lovforslag skulde gennemføres samtidig, og dermed er det vel givet, at dette er et almindeligt Ønske. Til de Momenter, som den ærede første Taler fremførte, for, at de syge aldersundersøttede fik det frie Lægevalg, kan jeg endnu tilføje, at den